

Sygn. akt XP 46/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

PRZEWODNICZĄCY: SSR Anna Garncarz

LAWNICY: Maria Kulesza, Bożena Barska

PROTOKOLANT: Marzena Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **B. W.**

przeciwko **P. F. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą P. P. F. we S.**

o ustalenie istnienia stosunku pracy, sprostowanie świadectwa pracy, odszkodowanie za wydanie niewłaściwego świadectwa pracy, zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P. P. F. we S. na rzecz powoda B. W. kwotę 210 zł (dwieście dziesięć złotych);

II. dalej idące powództwo oddala;

III. nie obciąża powoda kosztami postępowania;

IV. orzeka iż nieuiszczone koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt X P 46/14

UZASADNIENIE

Powód B. W., po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu (k. 2, 13 i 40) wniósł o: sprostowanie świadectwa pracy poprzez określenie, że pracował od 1 sierpnia 2013 r. do dnia 14 listopada 2013 r., a nie od 8 listopada 2013 r, z uwzględnieniem danych osobowych tj. imieniem matki E. oraz miejscem urodzenia powoda, ustalenie istnienia stosunku pracy w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 14 listopada 2013 r., zasądzenie od pozwanego kwoty 210 zł tytułem opłaty za badania lekarskie przed podjęciem pracy u pozwanego, a także o odszkodowanie za wydanie niewłaściwego świadectwa pracy w wysokości 3.000 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że wykonywał pracę na rzecz pozwanego w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do dnia 14 listopada 2013 r. w charakterze murarza. Dnia 14 listopada 2013 r. powód udał się do pracy, gdzie pozwany odmówił mu dalszego zatrudnienia w momencie, gdy powód poprosił o doręczenie pisemnej umowy zatrudnienia. Powód dodatkowo podniósł, że za przepracowany miesiąc powinien był otrzymać kwotę 2.000 zł. Za utracone 6 tygodni pracy powód otrzymałby 3.000 zł, zatem wnosi o zapłatę kwoty 3.000 zł z tytułu utraconych zarobków.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że powód otrzymał skierowanie z Urzędu Pracy do firmy pozwanego, na skutek którego zgłosił się i po krótkiej rozmowie zostały wstępnie zaaprobowane w dniu 22 lipca 2013 r. Otrzymał również skierowanie na badania lekarskie. Powód nigdy nie przedłożył pozwanemu faktury za badania lekarskie. Następnie powód zgłosił się do pozwanego, deklarując możliwość pracy z około 30 dniowym opóźnieniem w stosunku do deklaracji na skierowaniu tj. z początkiem września 2013 r. Wobec tego, że powód nie stawiał się u pozwanego we wskazanym terminie, miejsce pracy, które miało być przeznaczone dla powoda zostało obsadzone innym pracownikiem. Natomiast pozwany wskazał powodowi inną firmę, w której w tamtym czasie było wolne miejsce tj. A. A. D.. Z tego, co pozwanemu wiadomo, to powód podjął tam pracę i świadczył pracę na rzecz tej firmy. W miesiącu listopadzie 2013 r. zwolniło się miejsce pracy u pozwanego. W tym czasie powód ponownie złożył swoją aplikację do pracy u pozwanego. Pozwany zgodził się wtedy zatrudnić powoda na okres próbny. Strony ustaliły, że powód zostanie zatrudniony na okres próbny od 08 do 14 listopada 2014 r. W dniu przystąpienia do pracy powód został przeszkolony i otrzymał podpisaną przez pozwanego umowę, którą to miał podpisać i oddać wraz z wypełnionym kwestionariuszem osobowym. Około w 3-4 dniu wykonywania pracy przez powoda, pozwany w godzinach porannych przyjechał na budowę na której powód wykonywał prace murarskie. Pozwany stwierdził ich wadliwość i zażądał poprawienia prac, na skutek tego powód zaczął bełkotliwym głosem wykrzykiwać do pozwanego niezrozumiałe, najprawdopodobniej obraźliwe frazy. Powód zapytany o dokumenty, które miał zwrócić podpisane przez siebie, odpowiedział że niczego nie podpisze. Pozwany wówczas wyczuł od powoda wyraźną woń alkoholu wobec czego kazał mu natychmiast opuścić teren budowy. Odchodząc powód wykrzykiwał jeszcze do pozwanego „że go załatwi”, „że jeszcze zobaczy” itp. Powód więcej na budowie się zjawił. Po zakończeniu pracy przez powoda pozwany wystawił mu świadectwo pracy oraz zapłacił zaległe wynagrodzenie. Powód odmówił podpisania świadectwa pracy, wobec czego pozwany wysłał mu je pocztą. Powód wystąpił do PIP we W. o kontrolę firmy pozwanego, gdzie wskazał naruszenie kodeksu pracy w postaci m.in. braku dostępu do węzła sanitarnego, braku toalety, braku ogrzewanej szatni. Kontrola która miała miejsce na skutek tego zgłoszenia nie wykazała żadnych naruszeń na które skarżył się powód, a zarzuty stawiane przez powoda okazały się bezpodstawne, co potwierdza protokół kontroli. Przeprowadzona kontrola nie wykazała również żadnych innych naruszeń z dziedziny bhp i prawa pracy. Należy zatem stwierdzić, że świadectwo pracy zostało wystawione prawidłowo. Powodowi nie przysługuje jakiegokolwiek roszczenie wobec pozwanego, zarówno co do zasady jak i wysokości, nadto żądanie sprostowania świadectwa pracy jest przedawnione (art. 97§2 (1) kp).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. F. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą P. P. F. w S. w zakresie robót budowlanych, a jako przeważająca działalność gospodarcza w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP została wskazana: rozbiórka i burzenie obiektów budowlanych.

Dowód: - informacja z CEIG k. 30

W lipcu 2013 r. P. U. P. we W. wystosował skierowanie dla powoda do pracy u pozwanego, gdzie jako dzień zgłoszenia się kandydata do pracodawcy został wskazany dzień 22 lipca 2013 r.

Powód miał wykonywać pracę u pozwanego jako murarz. Jako datę podjęcia pracy wskazano 1 sierpnia 2013 r.

Dowód: - skierowanie z PUP k.

W dniu 29 lipca 2013 r. powód odbył badania lekarskie w związku z zamiarem podjęcia pracy u pozwanego. W związku z wykonaniem badań lekarskich została powodowi wystawiona faktura VAT przez E. I. M. S.A we W. na kwotę 210 zł.

Dowód: - faktura VAT z dnia 29 lipca 2013 r. k. 4-5

Powód nie stawiał się w uzgodnionym dniu 1 sierpnia 2013 r. do pracy u pozwanego. Wobec tego, pozwany zaproponował stanowisko pracy przewidziane dla powoda innemu pracownikowi.

Powód stawiał się do pozwanego z gotowością podjęcia pracy w terminie późniejszym. Pozwany nie miał już pracy dla powoda, wobec czego zaproponował powodowi, że będzie wykonywał pracę na budowie dla innego podmiotu gospodarczego tj. dla A. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą A..

Jednym z pracowników A. D. był Z. B..

Powód wykonywał prace murarza na budowie dla A. D. w ramach umowy o dzieło.

Powód w czasie wykonywania prac wykonywał polecenia pracownika A. D. tj. polecenia Z. B.. Od Z. B. otrzymywał również wynagrodzenie w gotówce za wykonane prace.

W roku 2014 r. A. D. wystawił powodowi PIT 11, zgodnie z którym wskazał, że powód otrzymał od niego z tytułu umowy cywilnoprawnej wynagrodzenie.

W okresie od sierpnia do listopada 2013 r. powód wykonywał pracę na kilku budowach. Na tych budowach kierownikiem budów był R. K..

R. K. nie wydawał powodowi żadnych poleceń osobiście w zakresie wykonania prac. Na budowach, gdzie R. K. jest kierownikiem budowy, prowadzi on rozmowy w zakresie koniecznych prac jedynie z tzw. „pracownikami wiodącymi”.

Powód nigdy nie był tzw. pracownikiem wiodącym z ramienia jakichkolwiek wykonawców na budowie.

Dowód: - zeznania świadka A. D. k. 43 (płyta CD)

- zeznania świadka R. K. k. 52 (płyta CD)

- przesłuchanie pozwanego k. 43 (płyta CD)

- przesłuchanie powoda (częściowo) k. 43 (płyta CD)

Pozwany zatrudniał w okresie od sierpnia do listopada 2013 r. kilku pracowników.

W dniu 8 listopada 2013 r. pozwany zatrudnił powoda na podstawie umowy o pracę.

W dniu 14 listopada 2013 r. pozwany przybył na budowę, gdzie pracował powód i stwierdził, że powód nieprawidłowo wykonuje pracę.

Pozwany zwrócił uwagę powodowi, że nieprawidłowo wykonuje pracę. Powód oburzył się na takie zachowanie pozwanego, po czym opuścił teren budowy.

Dowód: - przesłuchanie pozwanego k. 43 (płyta CD)

- przesłuchanie powoda (częściowo) k. 43 (płyta CD)

Powód złożył skargę do Państwowej Inspekcji Pracy. Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziła kontrolę u pozwanego w dniach 27 listopad 10 grudzień 2013 r.

W wyniku kontroli pozwany złożył oświadczenie, w którym wskazał, że powód został zatrudniony od 8 listopada 2013 r., przedstawił powodowi umowę o pracę, którą powód nie podpisał, wynagrodzenie zostało powodowi wypłacone.

Państwowa Inspekcja Pracy zaleciła powodowi skierowanie sprawy do sądu celem rozpoznania sporu.

Dowód: - protokół PIP k. 23-26

- pismo PIP do powoda k. 7

Pozwany wysłał powodowi świadectwo pracy pocztą.

Powód w dniu 2 grudnia 2013 r. złożył wniosek o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie wskazania imion rodziców i miejsca urodzenia, a także w zakresie zmiany daty rozpoczęcia pracy tj. wskazał na dzień 1 sierpnia 2013 r.

Pismem z dnia 11 grudnia 2013 r. pozwany odmówił sprostowania świadectwa pracy wskazując, że w kwestionariuszu osobowym powód nie uzupełnił danych dotyczących imion rodziców i daty oraz miejsca urodzenia, zatem te informacje są pozwanemu nieznane. Ponadto wskazał, że data urodzenia wskazana przez powoda jest zgodna z datą wskazaną na badaniu lekarskim, a także podniósł, że dane na świadectwie pracy zostaną uzupełnione, gdy powód wskaże te dane pozwanemu.

Pismo pozwanego z dnia 11 grudnia 2013 r. powód otrzymał w dniu 13 grudnia 2013 r.

Dowód: - akta osobowe powoda

- pismo powoda do pozwanego z dnia 2 grudnia 2013 r. k. 39
- pismo pozwanego do powoda z dnia 11 grudnia 2013 r. k. 37
- wydruk ze strony internetowej POCZTY POLSKIEJ k. 38

Sąd rejonowy zważył co następuje:

Powództwo częściowo zasługuje na uwzględnienie, tj. w zakresie żądania kwoty 210 zł, w pozostałym zakresie nie zasługuje.

W pierwszej kolejności rozstrzygając żądania pozwu należało ustalić, czy faktycznie powoda i pozwanego łączył stosunek pracy w okresie od 1 sierpnia 2013 r, - tak, jak żądał tego powód, czy też od 8 listopada 2013 r. zgodnie z twierdzeniami pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Treścią umowy o pracę jest więc zobowiązanie się pracownika do wykonywania określonej pracy za wynagrodzeniem. Umowa o pracę posiada cechy stosunku zobowiązaniowego – jest dwustronnie zobowiązująca, odpłatna i konsensualna. Posiada jednak cechy różniące ją od innych umów o świadczeniu usług, w szczególności od umowy o dzieło (art. 627 i następne kodeksu cywilnego) oraz umowy zlecenia (art. 734 i następne kodeksu cywilnego). Decydującym kryterium odróżniającym umowę o pracę od innych umów jest świadczenie pracy określonego rodzaju - przez którą należy rozumieć zasadnicze obowiązki pracownika oraz miejsce i czas wykonywania pracy - pod kierownictwem pracodawcy. Pracownik obowiązany jest więc świadczyć pracę w zorganizowanym zespole pracowniczym, podporządkowanym pracodawcy w granicach wynikających z charakteru pracy i potrzeb pracodawcy oraz zastrzeżonych ustawowo praw pracownika. Zasada podporządkowania jest jedną z podstawowych cech odróżniających stosunek pracy od stosunku opartego na umowie dzieła lub zlecenia.

Do pozostałych cech charakterystycznych, odróżniających stosunek pracy należy: osobiste, w sposób ciągły, świadczenie przez pracownika pracy, a ponadto świadczenie jej pod kierownictwem pracodawcy i na jego ryzyko.

W niniejszym postępowaniu, zgodnie z art. 6 kc, na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że strony łączyła umowa o pracę przed 8 listopada 2013 r.

Stosownie do art. 72 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. jeżeli strony prowadzą negocjacje w celu zawarcia umowy o pracę, umowa zostaje zawarta, gdy strony dojdą do porozumienia co do wszystkich jej postanowień, które były przedmiotem negocjacji (por. wyrok SN z dnia 28 lutego 2006 r., II PK 186/2005, OSNP 2007/1-2/8). Tymczasem, jak wynika z

materiału dowodowego w niniejszej sprawie, strony nie tylko nie zawarły takiego porozumienia, lecz nawet nie podjęły rozmów co do warunków ewentualnej umowy o pracę przed 8 listopada 2013 r.

Jak wykazało natomiast postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie, brak było zarówno zgodnej woli stron, co do faktu zawarcia samej umowy o pracę, jak i zebrany w sprawie materiał dowody nie pozwolił na ustalenie, że powód świadczył pracę w sposób ciągły, podporządkowany, a tym samym, że łączył go ze stroną pozwaną stosunek pracy.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, powód wprawdzie już w lipcu 2013 r. został skierowany przez Urząd Pracy do pozwanego, ale – jak wynika z zeznań świadka A. D. i pozwanego, którym Sąd w pełni dał wiarę, gdyż ich zeznania były jasne, logiczne i korespondowały ze sobą, a także z pozostałym materiałem dowodowym – powód nie stawiał się do pracy u pozwanego, lecz w terminie późniejszym, zatem mógł on jedynie podjąć pracę u innego podmiotu.

W tym zakresie Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka A. D., który konsekwentnie podnosił, że faktycznie zawarł z powodem umowę cywilnoprawną, wypłacił powodowi z tego tytułu wynagrodzenie, a następnie po zakończeniu roku podatkowego, przedstawił powodowi PIT – dokument rozliczający powoda z należności publicznoprawnych.

Zeznania tego świadka w pełni korespondują z zeznaniami pozwanego, który również podnosił, że to pozwany skierował powoda do pracy u świadka. Zeznania tego świadka również w pełni korespondują z zeznaniami powoda, który potwierdził w czasie swoich zeznań, że wykonywał polecenia Z. B., który był pracownikiem A. D., a nie pozwanego. Również powód konsekwentnie na dwóch rozprawach (w tym w czasie składania zeznań), że to od Z. B. otrzymywał wynagrodzenie w spornym okresie.

Materiał dowodowy wykazany w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że doszło do zawarcia pomiędzy stronami umowy o pracę przed 8 listopada 2013 r.

Powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, że faktycznie w spornym okresie łączył go z pozwanym stosunek pracy. Wskazany przez powoda świadek R. K. nie pamiętał powoda z pracy u pozwanego, a nawet nie pamiętał, aby powód był na budowie, gdzie był kierownikiem. W związku z licznymi pytaniami powoda, nie potrafił wskazać, czy w ogóle wydawał powodowi polecenia.

O tym, że pozwany nie ustalał z powodem, że będzie łączyć ich umowa o pracę przed 8 listopada 2013 r. świadczy samo zachowanie powoda, który podejmował pracę, wykonywał polecenia pracownika innego podmiotu gospodarczego, a także pobierał wynagrodzenie od innego podmiotu w spornym okresie. Gdyby faktycznie pozwany miał zatrudnić powoda na podstawie umowy o pracę, to, w ocenie Sądu, powód od początku sierpnia 2013 r. domagałby się od pozwanego pisemnej umowy o pracę.

Mając powyższe na uwadze, w opinii Sądu, nie można przyjąć, aby doszło do zgodnego oświadczenia woli dwóch stron co do zawarcia umowy o pracę przed 8 listopada 2013 r.

Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w orzeczeniu z dnia 14.02.2001 r. (I PKN 256/00 OSNP 2002, nr 23 poz. 564), w którym stwierdzone zostało, że w razie ustalenia, że w łączącym strony stosunku prawnym występowały elementy obce stosunkowi pracy, nie jest możliwa ocena, że została zawarta umowa o pracę.

W niniejszym postępowaniu powód nie tylko, że nie wykazał, aby wykonywał polecenia pozwanego w ramach pracowniczego podporządkowania, lecz sam wskazał, że wykonywał polecenia pracownika zupełnie innego podmiotu.

Podkreślenia wymaga, że stosunek pracy łączący pracownika i pracodawcę nakłada pewne obowiązki nie tylko na pracodawcę, ale również na pracownika. Skoro więc, powód nie był zobowiązany względem pozwanego, ani co do wykonywania nałożonych na niego obowiązków w sposób wymagany od pracownika, ani co do ściśle określonego czasu pracy, nie może on żądać ustalenia stosunku pracy w chwili obecnej.

Reasumując Sąd zważył, że zatrudnienie nie musi mieć charakteru pracowniczego, a praca może być świadczona także na podstawie umów cywilnoprawnych (vide wyrok SN z dnia 9.12.1999 r., I PKN 432/99, OSNAPiUS 2001/9/310). Nie narusza to art. 22 § 1 i § 1¹ kp. O wyborze rodzaju podstawy prawnej zatrudnienia decydują zainteresowane strony, zgodnie z zasadą autonomii woli stron kreującą swobodę umów (art. 353¹ kc w zw. z art. 300 kp). Oznacza to większy respekt dla woli podmiotów stosunków prawnych, lecz jednocześnie większą odpowiedzialność tych podmiotów za następstwa podejmowanych przez nie indywidualnych decyzji. Prowadzi to w obrocie prawnym do uszanowania intencji i woli stron, która znajduje wyraz bezpośrednio w składanych przez nie oświadczeniach woli, a zwłaszcza w zawartych przez nie umowach. Dotyczy to w jednakowym stopniu wszystkich umów, w tym także umów dotyczących świadczenia pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił żądanie powoda o ustalenie istnienia stosunku pracy.

Sąd oddalił również żądanie powoda o sprostowanie świadectwa pracy w tym zakresie.

Niezależnie od powyższego, należy wskazać, że roszczenie powoda o sprostowanie świadectwa pracy zasługiwało na oddalenie z przyczyn formalnych.

Zgodnie z art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że powód wniósł o sprostowanie świadectwa pracy do pracodawcy pismem z dnia 2 grudnia 2013 r.

Pracodawca odmówił powodowi sprostowania świadectwa pracy pismem z dnia 11 grudnia 2013 r, które to pismo powód otrzymał w dniu 13 grudnia 2013 r. Powód pozew o sprostowanie świadectwa pracy wniósł dopiero w dniu 2 stycznia 2014 r., a zatem z przekroczeniem terminu 7 dni od otrzymania informacji od pracodawcy, że ten odmawia powodowi sprostowania świadectwa pracy.

Powód nie wskazał na żadne okoliczności, które usprawiedliwiłyby jego opóźnienie w złożeniu pozwu do sądu o sprostowanie świadectwa pracy.

Zatem z tych przyczyn, roszczenie powoda o sprostowanie świadectwa pracy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Niezależnie od powyższego, należy wskazać, że pracodawca wyraził gotowość sprostowania świadectwa pracy powoda w zakresie danych osobowych powoda, niezwłocznie po wskazaniu tych danych przez powoda pozwanemu.

Nie zasługiwało na uwzględnienie również roszczenie powoda o odszkodowanie w związku z wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy.

Niezależnie od powyższego, że roszczenie powoda o sprostowanie świadectwa pracy nie zasługiwało na uwzględnienie, należy wskazać, że zgodnie z art. 99 §1 kp, pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek nie wydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Odszkodowanie to przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż sześć tygodni (art. 99 §2 kp).

Art. 99 §1 kp przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą pracodawcy nie za samo niewydanie w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy, a jedynie za szkodę, jaką pracownik poniósł wskutek wydania świadectwa nieprawidłowego, polegającą na pozostawaniu przez pracownika bez pracy z tego powodu, przy czym, zgodnie z art. 6 kc w związku z art. 300 kp, udowodnienie szkody (pozostawanie bez pracy) oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą i wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy, winien jest udowodnić pracownik.

Ciężar dowodu, że powód poniósł jakąkolwiek szkodę w związku z niewydaniem właściwego świadectwa pracy spoczywał na powodzie.

W niniejszym postępowaniu natomiast powód nie wskazał na żadne okoliczności, które miałyby świadczyć o tym, że poniósł jakąś szkodę w związku z wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy.

Powód wprawdzie twierdził w czasie składania zeznań, że po ustaniu stosunku pracy z pozwanym poszukiwał pracy, lecz nie potrafił wskazać w jaki sposób, u kogo i dlaczego nie został nigdzie zatrudniony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił roszczenie powoda w tym zakresie.

Sąd uwzględnił jedynie roszczenie powoda o zapłatę kwoty 210 zł tytułem przeprowadzonych i zapłaconych przez powoda kosztów badań lekarskich.

Zgodnie z art. 229 § 1 pkt 1 kp, osoby przyjmowane do pracy podlegają wstępnym badaniom lekarskim.

Zgodnie z § 6 w/w art. 229 kp, badania, o których mowa w § 1 są przeprowadzane na koszt pracodawcy.

Skoro zatem powód wykazał, że poniósł koszty badań lekarskich z tytułu zatrudnienia u pozwanego, a pozwany nie wykazał, aby powodowi została wypłacona kwota z tytułu tych badań, należało orzec jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 kpc.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), w tym koszty zastępstwa procesowego.

W niniejszej sprawie powód wygrał jedynie co do kwoty 210 zł, a przegrał w zakresie żądania ustalenia istnienia stosunku pracy, sprostowania świadectwa pracy, a także w zakresie żądania odszkodowania w wysokości 3.000 zł, a zatem winien był ponieść koszty zastępstwa procesowego w wysokości 570 zł (450 zł + 60 zł + 60 zł), gdyż zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu stawka minimalna kosztów zastępstwa procesowego w sprawach z zakresu prawa pracy o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż w punkcie 4 tego paragrafu wynosi 75 % stawki obliczonej na podstawie § 6 rozporządzenia. Stawka ta zaś, zgodnie z § 6 ust. 3 w zw. z w/w § 12 ust. 1 pkt 2 przy wartości przedmiotu sporu w kwocie 3.000 zł, wynosiła w niniejszej sprawie 450 zł, oraz w zakresie sprostowania świadectwa pracy – 60 zł, a także ustalenia istnienia stosunku pracy – 60 zł.

W ocenie Sądu, całokształt okoliczności niniejszej sprawy przemawiał za odstąpieniem od obciążania powoda kosztami procesu w całości przy uwzględnieniu wskazanych w art. 102 kpc cech regulacji, który stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej) strony. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, LEX nr 7379).

W niniejszej sprawie Sąd, ze względu na trudną sytuację materialną powoda oraz fakt, iż wytaczając powództwo był subiektywnie przeświadczony o słuszności dochodzonego roszczenia (por. wyrok SN z dnia 17.11.1972 r. I PR 423/72, OSNCP 1973, nr 7-8, poz.138) nie obciążył go kosztami zastępstwa procesowego.

Orzeczenie o kosztach sądowych w pkt III wyroku, Sąd oparł o treść art. 113 ustawy o kosztach sądowych, a w pkt IV wyroku na podstawie art. 100 kpc, mając na uwadze, że pozwany uległ w postępowaniu jedynie w nieznacznym zakresie.